

Hồi 4

Thiếu Phụ Thần Bí

Nang phân vân vì không biết phải tìm cha ở hướng nào, Lục Siêu Quang bỗng nghe tiếng động phía sau. Tiếng động chỉ như gió thoảng qua kẽ lá, nhưng thính lực của chàng trai rất nhạy. Chàng quay phắt lại, quét tia nhìn vào lùm cây và nhận ra một thiếu phụ mặt hoa da phấn, và thân hình thật hấp dẫn.

Trong lúc này, Lục Siêu Quang chẳng quan tâm gì đến sắc đẹp của người đàn bà lạ mặt, nên chàng toan đi.

Nhưng chàng bắt buộc phải nhìn trân trân vào thiếu phụ, khi thấy trên bàn tay búp măng nuột nà trắng hồng của nàng đang có một con nhện đen sọc trắng.

Lục Siêu Quang kêu lên:

- Nhện độc đấy, quăng nó đi.

Thiếu phụ ngược cặp mắt xanh biếc như làn thu thủy nhìn chàng:

- Con nhện đẹp và dễ thương thế này mà là nhện độc sao chàng?

Sấn tới một bước, Siêu Quang trừng mắt:

- Đó là con Lang Diện Độc Thủ, cắn chết người trong nháy mắt, cô nương không nên đùa nghịch

Rồi chàng phất tay áo, tuôn ra một luồng kinh phong, toan hất bay con nhện độc đi.

Nhưng lạ thay, thiếu phụ đã nắm bàn tay phải để giữ con nhện ghê tởm kia, đồng thời dụng bàn tay trái đẩy một chưởng xô bắn Lục Siêu Quang vào vách đá.

Trong lúc chàng trai chới với, thiếu phụ thản nhiên bật cười, khoe hàm răng trắng đều như ngọc vụn.

Lục Siêu Quang trụ bộ, hừ một tiếng:

- Chưởng lực khá đấy, nàng là ai?

Thiếu phụ mỉm cười, giọng ồm ồm:

- Chàng không thể biết ta là ai đâu. Nhưng ta biết chàng rất rõ.

- Nàng biết ta?

- Phải, chàng là Lục Siêu Quang, con trai Hỏa Long bang chủ đang tầm thù rửa hận. Nhưng chàng chưa phải là đối thủ của quần ma, nói chi đến việc so chiêu với Vạn Độc Bá Giả công tử? Hãy nghe lời khuyên của ta, tìm chỗ ẩn tránh đại nạn mới mong có ngày báo phục.

Nhìn thẳng thiếu phụ, Lục Siêu Quang gần giọng:

- Mỗi thù tàn phá sư môn, sát hại sư thúc cao ngất hơn đỉnh Tử Vân Sơn, sâu thẳm hơn Ma Phong Vực, ta thề quyết trừ khử Bá Giả ma đầu và Tứ Lão Quái, không thể chần chờ giây khắc nào nữa.

Tiếng cười của thiếu phụ lạnh như băng:

- Không tự lượng sức mình, chỉ là ngu dại dẫn thân vào cỏi chết. Tự giữ cái đầu mình chưa xong, nói chi chuyện báo thù.

Chàng trai nhếch mép:

- Nàng biết bản lĩnh của ta ra sao mà dám vọng ngữ?

Thiếu phụ xòe bàn tay cho con nhện độc ngo ngoe, chỉ liếc nhìn chàng trai bằng đuôi mắt:

- Đã bảo ta biết chàng quá rõ mà. Thiếu hiệp chỉ mới học được năm chiêu Nhu Công trong Hỏa Long Bí Kíp, đủ để tự vệ thôi. Muốn tranh tài với các cao thủ, chàng phải luyện đủ năm chiêu Cương Mãnh, nhưng nếu Chân Dương Nội Khí chưa tới mức thượng thừa thì năm chiêu Cương Mãnh lại hủy mất năm chiêu Nhu Công, rốt cuộc bản lĩnh chỉ có công không có thủ làm sao trả nổi mối thù?

Lục Siêu Quang trở mặt kinh ngạc:

- Nàng là ai? Tại sao biết chuyện riêng của ta?

Thiếu phụ thản nhiên nhét con nhện độc vào trong áo, khiến chàng trai giật mình nghĩ "Người đàn bà tuyệt sắc này hẳn là một nữ quái, đã luyện được ma công tới mức Vạn Độc Bất Xâm Hình Tướng mới có thể đùa bỡn với con Lang Diện Độc Thù như vậy"

Chàng trầm giọng nhắc lại câu hỏi:

- Hãy nói cho ta biết, nàng là ai?

Sóng mắt thiếu phụ đong đưa, tiếng nàng thanh thoát:

- Chàng chỉ nên biết ta là người có cảm tình với chàng, muốn đưa chàng tới một nơi ẩn dật, chờ qua cơn đại nạn.

Lục Siêu Quang lắc đầu:

- Không bao giờ. Thân phụ ta biệt tích, môn phái tan hoang, sư thúc tử vong bởi lũ ma giáo, sao ta lại hèn nhát ẩn thân?

Thiếu phụ thở dài:

- Chàng còn quên rằng cả người yêu của chàng là Bội Ngọc tiểu thư cũng đã trở thành kẻ thù... Thế lực đối nghịch với chàng trùng trùng điệp điệp, chàng thì chỉ có năm chiêu phòng thân, chàng sẽ làm nên được trò trống gì mà dám cãi lời ta?

Lục Siêu Quang phẩy tay:

- Ta không có thời gian tranh luận với nàng, xin từ giả.

Chàng quay mình đi. Nhưng...

"Bộp" một luồng kinh lực từ bàn tay thiếu phụ xô bật chàng trai trở lại.

Lảo đảo như con thuyền trên sóng, một lát Lục Siêu Quang mới lấy lại được thế quân bình.

Chàng nổi giận dựng song thủ, vận kinh lực đẩy tới, toan xô dạt thiếu phụ để lấy lối đi.

"Bùng... Bùng..."

Hai ống tay áo thiếu phụ chỉ phất nhẹ đã hóa giải được mấy chiêu của Lục Siêu Quang tan biến trong không khí.

Giận điên lên, Lục Siêu Quang giở môn tuyệt kỹ Thiết Đầu Ngạnh Công lao vào thiếu phụ như một con sơn ngư, sức mạnh có thể xô bật bức tường đá.

Nụ cười vẫn nở trên môi, thiếu phụ chỉ lắc mình một cái đã tránh được thế húc vũ bão của chàng trai, rồi mảnh lụa màu hồng trên tay nàng phất nhẹ...

Lục Siêu Quang huyệt hẫng, vừa toan trụ lại, thì mùi hương quái lạ đã xộc vào mũi chàng. Trong chớp mắt, chàng trai đã mê đi, ngã lảo đảo trên thảm cỏ úa.

Tiếng cười của thiếu phụ lạnh lạnh ngân vang.

- o O o -